

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Epistola X. Leonis Papae IX. Ad Avximanos. Post obitum episcopi
expilatores domorum episcopalium redarguit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

magnis, quam paruis, tam diuitibus, quam pauperibus, mediocribus, diuersi sexus & ætatis, statuimus apostolica censura, qualicet indigni fungimur, sub diuini iudicii obtestatione, & terribilis anathematis interpositione, vt scilicet quicumque contra hoc nostræ humilitatis donum tibi de tuo, beate Petre apostole, fideliter ac pure collatum venire tentauerit, & intemeratum non iustificauerit, non solum segregatus sit a communione fidelium in hac temporali vita; sed in illa quoque æterna damnatus sit perpetuis pœnis, & gehennalibus tormentis. A contrario etiam, quicumque deuotus custos & cautus obseruator nostræ oblationis extiterit, diuinis benedictionibus augeatur, & hic per te, beate Petre apostole, a peccatorum vinculis absoluator; & illic quoque per te intra ianuam regni cælestis admittatur.

Hoc itaque nostræ deuotionis priuilegium vt verius credatur, & certius habeatur, subscriptione nostra roborauimus, & roboratum nostro sigillari sigillo iussimus, ad laudem & gloriam Domini nostri Iesu Christi, apud quem, beate Petre apostole, semper esto memor nostri & omnium ouium, quas suas ipse pascendas tibi commisit, & per nos miseratus pascit, & pascet adhuc per alios in sæcula sæculorum.

Ego Leo episcopus seruus tuus, beate Petre apostole, donum, quod tibi de tuo feci, manu propria roborauimus.

EPISTOLA X.

LEONIS PAPÆ IX.

AD AUXIMANOS.

Post obitum episcopi expilatores domorum episcopalium redarguit.

Leo episcopus seruus seruorum Dei dilectis in Christo filiis omnibus Auximanis, clero & populo, salutem & apostolicam benedictionem.

QVIA auctore Deo sic nobis vnius ecclesiæ cura specialiter est commissa, vt per dignitatem apostolicæ sedis etiam ceterarum ecclesiarum generalis sit prouiso delegata, nostro competere videtur officio, non solum

quæ hæcenus aduersus easdem ecclesias temerariis ausibus sunt vsurpata corrigere, sed etiam ne rursus eadem præsumantur in posterum prouidere. Peruersam autem & prorsus execrabilem quarundam plebium consuetudinem fama vulgante cognouimus: vt videlicet, suo defuncto episcopo, domum episcopi hostiliter irrumpentes inuadant, facultates eius prædonum more diripiant, prædiorum domos incendant, vites insuper & arbuta bestiali immaniores feritate succidant.

Quod nimirum nisi ecclesiastici vigoris fuerit censura correctum, haud dubium, quia regionibus illis repentini furoris immineat gladius. Si enim honorare parentes primum dicitur in repromissione mandatum, si maledicens patri vel matri multari morte præcipitur, cuius animaduersionis sententia digni sunt, qui non carnales genitores persequi gestiunt, sed ipsam matrem suam ecclesiam, in qua ex aqua & Spiritu sancto regenerati sunt, vt viperinum genus dissipare contendunt? Etsi enim sacerdos quilibet ex debito humanæ conditionis obiit, sed Christus, qui animarum nostrarum episcopus est, ex virtute diuinitatis in æternum viuít. Sicut enim Paulus dicit, *Plures facti sunt sacerdotes secundum legem, eo quod morte prohiberentur permanere; Iesus autem, eo quod maneat in æternum, sempiternum habet sacerdotium.* Deum ergo inhonorare conuincitur qui, mortali episcopo viuente, terrena pressus formidine ab ecclesiæ se læsione cohibuit, defuncto autem eo, ad iniuriam Christi, qui immortalis ecclesiæ sponsus est, fel odii & virus malitiæ, quod eatenus occultabat, effundit. Et fortasse episcopus in vita sua aliquem læsit? sed Christus, qui ecclesiæ custos relictus est, quid peccauit? Si ergo illi, qui nocuit, malum pro malo non redditur, cur æterno pontifici, qui nobis bona pro malis reddidit reuerentia non habetur? Verumtamen si ecclesiæ prædo Dei Filium immortalem procul dubio pontificem videret, si eum vbique præsentem omnia nosse ac posse consideraret, coram eius oculis admittere tam impium, tam sacrilegum facinus non auderet. Sed vere in illo completur quod per Psalmistam dicitur: *Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus.* Porro si illi, qui bona sua ecclesiæ conferunt, proprii reatus absolutionem felici commercio promerentur, sub-

Contra expilatores domus episcoporum.

Heb. 7.

Psal. 13.

sequenter autem illi, qui ecclesiasticas facultates barbarica feritate diripiunt, in æternæ suæ damnationis voraginem cadunt: qui nimirum nouo & incomparabili criminis genere sic Iudaicam perfidiam superant, vt non modo Gentilium errorem, sed & hæreticorum prauitatem detestabiliores excedant, a quibus videlicet Christus iterum crucifigitur, & corpus eius, quod est ecclesia, crudeliter laceratur.

Deprimatur ergo ausus illicitus & nefarius diabolice instigationis, cohibeatur excessus, abstineat manus audax ab ecclesiastico patrimonio, ne victus pauperum pereat: ne quod ex oblatione fidelium iam Deo factum est sacrificium, præda raptorum fiat. Quisquis autem huius nostri decreti improbus temerator extiterit, ex parte Dei omnipotentis, & auctoritate beatorum apostolorum Petri & Pauli anathematizandum esse decernimus, & vt reuera putridum membrum excommunicationis ferro a sanctæ ecclesiæ corpore detrucamus. Sit igitur, nisi resipiscat, anathema, maranatha, omnesque maledictiones Hebal super caput suum descendisse cognoscat. Obseruatoribus autem gloriam, & honorem, & incorruptionem quærentibus vitam æternam. Amen.

Dent. 27.

EPISTOLA XI.

LEONIS PAPÆ IX.

AD IOANNEM ARCHIEPISCOPVM SALERNITANVM.

Iura metropolitanatus eiusdem ecclesiæ confirmat.

Leo episcopus seruus seruorum Dei sanctæ & venerabili Salernitanæ ecclesiæ, quæ est beatæ & semper virginis Dei genitricis Mariæ, ubi etiam gloriosum Matthæi apostoli & euangelistæ corpus cum beato martyre Fortunato requiescit, & per eum confratri nostro Ioanni eiusdem ecclesiæ archiepiscopo in perpetuum.

OFFICIUM sacerdotale assumere, si interiori vigilantia perpendamus, oneris est magis quam honoris, quippe cui propria curare non sufficiat, nisi & salubriter gesserit aliena. Nam ad hoc pastoralis regiminis curam aggredditur, vt aliorum in se sollicitudinem pia prouisione suscipiat, vt in eorum se custodia vigilanter disponat, ne
nostra